

השבוע שבו מת סבא אלוקים

כבר בגיל צעיר הכרתי אותו, את סבא אלוקים, שמעתי עליו רבות: בבית, בגן ומסתם אנשים. אפילו זכיתי לדבר איתו אישית, עם סבא אלוקים, כשבאתי לבית הכנסת - שם הייתי מתנדנד בשבילו. הייתי קורא את המילים האלה מהסידור ועושה טובה גדולה לסבא הטוב, ממש הייתי בסדר איתו, הרי כתוב בתורה: "והדרת פני זקן".

אחלה סבא היה אלוקים, עם פנים יפות וזקן לבן ארוך, האמת היא שהוא היה די דומה לסנטה קלאוס, הסבא הטוב שלהם.

אבל עם השנים הסבא התחיל לאכזב, כנראה שהוא כבר נעשה קצת סנילי כי היה מפשל הרבה. הצטברו לי המון דוגמאות למחדלים של סבא: כשנכשלתי במבחנים, או כשנורא רציתי להיות חבר של יוסי, "מלך הכיתה", ולא הלך לי. ולאט לאט החלו מתגנבות לאוזני שמועות, שהיו לו לסבא מעידות הרבה יותר גדולות, ממש שערוריות שלא האמנתי על הסבא הטוב, שהוא אחראי להם.

סיפרו לי על כל מיני נכדים שלו שאין להם מה לאכול, על כאלה שאין להם קורת גג שתגן עליהם, על חולים במחלות קשות. והנורא מכל, פעם בשנה אנשים רעים היו מספרים לי שקרים, כאילו שישה מליון מאחי נטבחו באכזריות ועונו על לא עוול בכפם, והייתי כועס עליהם, הרי לא ייתכן שסבא נתן שככה יעשו בחצר שלו, והלא אי אפשר לעשות שום דבר ללא רשותו של סבא!?

אבל לאט לאט הבנתי שכנראה זה נכון, ואז החל סבא לגסוס.

לא שלא היו לו את הרגעים היפים שלו, שלא תחשבו, הרבה פעמים הוא עזר לי, למשל כשהעיראקי המשופם ירה עליי מלא טילים, והוא הציל אותי ועוד הרבה חבריה, אבל למרות זאת הוא גילה סימנים מובהקים של מוות הולך וקרב.

שמעתי שמועות שהוא נפטר ולא ידעתי אם להאמין להן ובעוד אני מסתפק ירו בחיילת שכל חטאה היה לשבת בבית קפה, לא רחוק מכאן, בנחלת שבעה ובעוד אני מתלבט, אולי הוא באמת מת? באו החבריה של ה-"חמאס" וחטפו לנו את נחשון, והחלטתי שאני אכריח את סבא להחזיר לנו אותו.

בקשתי מסבא אינספור פעמים, והייתי ילד ממש טוב, כמו שמזמן לא הייתי, וידעתי שסבא הטוב לא יכול לפשוע פשע כה חמור ולא להחזיר לנו את נחשון, הרי אם אני החלטתי שזה לא פייר אז מי הוא, הסנילי הזה, שיעז להחליט אחרת!?

אבל הסבא הרע הזה בכלל לא הקשיב לי, הוא נתן להם לרצוח אותו! וכאילו רק כדי להוכיח איזה סבא הוא באמת, הוא גם לקח את ניר פורז, אפילו שאת אביו הוא כבר הרג לפני הרבה זמן.

מבחינתי זה היה חמור מאוד, זה חייב אותי לבדוק אם באמת הסבא הזה בכלל היה קיים אי פעם.

רציתי לקחת פסק-זמן מהכל ולפתוח בחקירת העניין, אבל אפילו שבוע מנוחה הוא לא נתן לי, כשהפצע שלי עוד היה פתוח לרווחה, הוא שפך עליי חומצה קו חמש עלה באש, ופתאום נפקחו עיניי וראיתי, ראיתי את הדם הזורם, את המעיים השפוכות, ראיתי את הגולגולות על הכביש ואת האיברים שנתלו להם במרפסות, ראיתי 22 משפחות שבשבילם כבר שום דבר לא יהיה כמו פעם, אבל יותר מזה: ראיתי משפחה אחת גדולה מבכה את בניה שנפלו המשפחה הגדולה הזאת היא בעצם המשפחה שלי, עם ישראל קוראים לה, וביחד הלכנו לקבור 22 שקים של דם ועור.

אבל למניין ההרוגים הצטרף חלל 23 - סבא אלוקים.

היום החיים שלי קצת יותר קשים, קשה בלי הסבא הטוב, אבל בפנים אני שמח שקברנו אותו, כי קברנו סבא שאף פעם לא היה. קברנו סבא שהמצאנו לעצמנו כי זה היה נוח, סבא אותו דמיינו, סבא שאת קולו אף פעם לא שמענו ואותו מעולם לא ראינו, וזה רק היה נדמה לנו.

אבל שעת פטירתו של סבא הייתה גם שעת לידה, כי רק כשראיתי אותו עמוק עמוק בתוך האדמה, נולד לי אלוקים חדש. די מבאס האלוקים החדש שלי, הוא בכלל לא כמו סבא! בעצם אני כבר לא מספיק יודע מה הוא בדיוק, לו אין סימנים מובהקים כל כך כמו להוא עם הזקן והחיוך.

אבל למרות שאיתו הרבה פחות כיף והוא קצת פחות מוחשי, אני מאוד אוהב אותו, כי הוא אמיתי את האלוקים הזה לא אני בראתי, הוא ברא אותי, וה"טוב" שלו זה מושג קצת פחות מושג מהטוב שלי קצת קשה לי איתו, לא תמיד מובן, אבל הוא יודע את זה ולכן הוא הזהיר אותי מראש, אך את אזהרותיו לא יכולתי לשמוע, כי הסבא סתם את אוזניי סתם אותם מלשמוע את ה' מדבר אליי בסיני, באופן הכי גלוי וודאי. סתם אותם מלשמוע את חזן הפטרה צועק בכל ראש חודש: "כי גבהו שמים מארץ, כן גבהו דרכי מדרכיכם ומחשבותי ממחשבותיכם". סתם אותם מלשמוע את פרשיות התוכחה, על הנשים שמבשלות את ילדיהם וכל השאר.

היום אני כן שומע, שומע ומתבגר, מתבגר ומתגבר, את האלוקים החדש שלי אני לא מנסה לחנך, לא מנסה להכריח, רק מנסה להבין למה הוא מנסה אותי באלוקים הזה אני מאמין, מאמין שהוא טוב, מאמין שהוא רואה את הדברים בצורה קצת יותר גדולה ממני, והשיקולים שלה קצת יותר אמיתיים אני גם מאמין שהוא יראה לנו יום אחד את הטוב הזה, כמו שהוא הבטיח שהוא יעשה, ורק אז נראה את כל החלקים שמרכיבים את הפאזל, ורק אז ימלא שחוק פינו בינתיים החלטתי לעבוד קצת יותר קשה, כדי שהיום הזה יבוא יותר מהר, כדי שאת הטוב והצדק נוכל לראות בעיניים, שכבר לא נצטרך רק להאמין בו.

כנראה שזה נכון מה שאומרים הגננים, שהצמחים גדלים רק אחרי שגרעיניהם נרקבים.

וככה השבוע אני, ומדינה שלמה, קברנו לנו סבא,

וגילינו אלוקים.

(מתוך האתר 'סרוג - www.sarog.co.il האתר לדתיים שבינינו)